EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cultura | Aida Solà Concustell | Actualitzat el 18/12/2014 a les 19:43

«Vaig aprendre la professió d'actor treballant»

ENTREVISTA-TEATRE.Â Eduard Farelo Ã©s conegut pels seus personatges en sÃ¨ries de ficciÃ³ de televisiÃ³. Compagina l'Ã©sser pare de cinc fills amb la seva faceta d'actor de teatre, cinema, televisiÃ³ i doblatge. Ã‰s la veu habitual d'Edward Burns perÃ² tambÃ© ha doblat actors com Colin Firth (***El diari de Bridget Jones***), Eric Bana (***Troia***) o Josh Lucas (***Sweet home Alabama***). TambÃ© Ã©s conegut per posar-li la veu a l'inquietant personatge de Gollum en la trilogia de ***El senyor dels Anells*** i, en televisiÃ³, ha doblat actors com Gary Dourdan a **CSI** o Michael Vartant a **Alias**.

Hi ha moltes professions... Però, perquè vas triar la professió d'actor?

No ho vaig triar, realment, no ho vaig triar (riu). Jo tinc vinculacions familiars amb el teatre i el món de la producció audiovisual. Els meus pares es van conèixer a l'Institut del Teatre... La meva mare, que és la que més vincle tenia amb el teatre, va decidir deixar la carrera d'actriu. En definitiva, amb el món del teatre sempre hi he tingut un vincle: a casa, a l'esplai... però tampoc tenia molt clar que m'hi volgués dedicar.

En aquells temps, jo estava estudiant i va coincidir en què a Barcelona hi havia un grup de teatre aficionat que dirigia el Ricard Salvat i... m'hi vaig apuntar. A partir d'aquí, vaig fer les primeres passes al teatre amateur, però dirigits per un director (Ricard Salvat) del món professional. I aquest va ser el meu primer pas en el món del teatre. A partir d'aquí em van començar a sortir petites feines, vaig començar a participar en alguna feina a TV3 o vaig començar amb el doblatge... I quan tenia 25 o 26 anys, em vaig adonar que ja portava 4 o 5 anys amb la feina d'actor. I realment, també va coincidir amb un moment amb què les coses eren més fàcils que ara... Diguéssim que érem menys gent i hi havia més possibilitats i oportunitats en l'àmbit de la comunicació.

Actualment, Eduard, ets conegut per ser el presentador del programa *Oh Happy Day* de Televisió de Catalunya (TV3). Per què vas acceptar el projecte?

No ho sé... Hi ha molts factors que hi intervenen. Però, una de les coses que jo vaig valorar molt en aquell moment, és que jo portava gairebé 10 mesos en un projecte a Madrid, vivint a Madrid i amb la família aquí, a Catalunya. I de seguida que em va sortir la oportunitat de poder treballar al costat de casa, no m'ho vaig pensar ni un moment! El problema, però, era que fer de presentador no ho havia fet mai. Però de seguida vaig enganxar el ritme. L'equip de TV3 va confiar molt en mi, i jo vaig pensar: per què no? I en definitiva, al final, fer de presentador no deixes de ser un actor. M'he de preparar un personatge per sortir a defensar el paper, m'he d'aprendre els guions... i la dinàmica de ser actor amb presentador és similar. Tot i això, sí que és veritat que, quan ets presentador, estàs més exposat, perquè les preparacions prèvies del personatge les has de fer tu mateix i, alhora, també és una cosa empàtica, perquè has d'entendre la gent que actua com la gent que ho veu. Però vaja, al principi estava desubicat. Ara ja m'hi he acostumat, i la veritat és que és una feina bastant agraïda.

Es diu que gràcies a *Oh happy Day* el món de les corals està creixent substancialment. Quina creus que és la clau de l'èxit?

Suposo que exposar té, en definitiva, aquest fenomen que fa que, de sobte, una cosa que no en té o que no li dóna importància, la comenci a entendre i generi. Per exemple, quan m'ho van plantejar a mi, vaig imaginar-m'ho d'una altra manera. Però de seguida, vaig i vam veure que la cosa anava per un altre lloc.

La coral és un món amb molta tradició a Catalunya i que s'ha anat adaptant als temps. Jo, per exemple, amb el que més al·lucino és que tenim grups de gent molt jove, però que realment estan molt preparats. Molts d'ells, per exemple, amb dues carreres de dos instruments diferents i amb molts bons estudis musicals. Aquest fet dóna doncs una riquesa al programa, que potser seria impossible sinó hi fossin aquests factors. Sí que és veritat, però, que la televisió té aquest fenomen que és com una finestra que veu tantíssima gent, que un món que podria passar

relativament desconegut pel públic en general, de sobte, es converteix en algo apassionant i que a la gent li agrada. No sé què passarà amb les corals d'aquest any, però, les de l'any passat, no han parat de fer "bolos".

Foto: Albert Flotats i Calafell

Però, com tot, també creus que tindrà un final?
Sí, jo suposo que sí. Si més no, s'estabilitzarà. Si que és veritat, i en aquest sentit, TV3 pot estar contenta d'haver fet visible el món de la coral. Un món, fins ara, desconegut. També és veritat que arrel del programa, cada cop hi ha més interès per formar part de les corals i de cantar i ha crescut exponencialment. I com a tot fenomen, segur que arribarà i es produirà un cert fre. Cada any surten 9 cors, i no pot ser que 9 cors tinguin èxit.

No és la primera vegada que presentes un programa de televisió. El teu primer programa de televisió va ser amb 19 anys. Com recordes aquells inicis en el món de la comunicació?
Els recordo amb moltes ganes de fer coses i d'intentar fer-ho bé. També t'he de dir que jo tinc la sort de pertànyer una generació que el tema de la feina i de les oportunitats eren més fàcils. Considero també, que de manera general, tots estàvem menys preparats. És a dir, jo he après l'ofici treballant i no estudiant.

T'imagines ara un Eduard Farelo, al 2014, amb 19 anys, amb la mateixa oportunitat que vas tenir aquell moment?
No, de la manera que jo estava preparat. Ara, hauria de dedicar-hi molt més temps i estudis. Tot i que jo ara veig els nois de 19 anys i tots ells saben fer mil coses a part d'actuar i, segurament, si es mira la seva llarga carrera segur que des de petits que han fet teatre i han fet moltes obres... És a dir, amb molta trajectòria ja professional, i de fa molts anys.
Nosaltres, o almenys jo, teníem moltes ganes, en aquell moment. Però jo vaig tenir la sort d'aprendre la professió d'actor i de presentador treballant.

T'hem vist amb televisió, cinema i teatre. Descobrirem alguna faceta nova de l'Eduard Farelo?
En cap d'ells. Sempre dic el mateix, per mi, cada projecte (encara que sigui amb mitjans diferents) és el més important. Et puc dir que he fet projectes de televisió fantàstics, i altres que són nefastos i no m'interessaria fer... En el teatre, em pot passar exactament el mateix i en el cinema, probablement igual.
El que compta és que ara estem en un moment en què poc podem escollir, perquè la feina està com està... però vaja, jo sóc dels que he tingut la sort de treballar molt durant aquests anys i he pogut anar fent, una mica, el què he volgut i m'ha vingut de gust. I en aquest sentit, no em quedaria amb els mitjans, però sí amb projectes molt concrets. Tinc clar, del llarg de la meva carrera d'aquests anys, quines coses m'han aportat i m'han fet créixer com a actor i com a persona.

I ens podries posar un exemple?
De créixer, per exemple, *Cels* m'ha ajudat molt a créixer com a actor. En definitiva, és un gran text d'un gran autor i intentar a l'alçada ha estat un repte, un gran repte.
I en el cas de la televisió, *Nissaga de poder* , on hi vaig treballar durant 4 anys i on em vaig donar a conèixer com actor i, el més important, com a persona.

Estem vivint moments de canvi molt important a nivell polític. Què en penses de la política?
La política és l'eina per arreglar-ho o espatllar-ho tot. Llavors, no ens podem desentendre de la política. És una cosa que insisteixo molt a la gent jove, i és que la política és l'únic vehicle que tenim per canviar el món. I ara, que hem tocat tant avall, hi ha una llum blanca d'esperança amb què les coses canviïn. Penso que les coses que estan passant ara, fa 7 anys van ser impossibles. Si més no, impensables. Per exemple, era impensable que el procés català pogués arribar tant lluny, o saber que personatges que estaven robant, al final, han acabat sortint a la llum... I pensar

que una força com *Podemos*¸ està adquirint la força que està adquirint, també era impensable. Davant d'això, penso que la nostra preocupació ha de ser mirar el futur i sobretot pensar que ells (els polítics) són els responsables de redactar i decidir el nostre futur. I davant d'això, la única eina que ens queda és la política; la gran política.

Foto: Albert Flotats i Calafell